

KRISTUSE PÜHIMA IHU JA VERE SUURPÜHA B AASTAL

(Esimene lugemine 2Mo24 ,3-8)

Lugemine teisest Moosese raamatust:

Neil päevil andis Mooses rahvale edasi kõik Issanda sõnad ja kohtuseadused. Ning rahvas vastas ühel häälel ja ütles: “Me tahame pidada kõiki neid sõnu, mida Issand on öelnud.” Siis kirjutas Mooses üles kõik Issanda sõnad.

Ta tõusis järgmisel hommikul vara ja ehitas mäejalamile altari ning püstitas kaksteist sammast kaheteistkümne iisraeli suguharu järgi. Ja ta saatis noori mehi Iisraeli laste hulgast tooma põletusohvreid ja tapma härjavärsse tänuohvriks Issandale. Ja Mooses võttis poole ohvrivere ja valas selle kaussidesse ning ülejäänud ta piserdas altarile. Siis võttis ta seaduseraamatu ja luges seda rahva kuuldes. Ja nemad ütlesid: “Kõike, mida Issand on käskinud, seda me teeme ja kuulame tema sõna.” Selle peale piserdas Mooses rahvast ohvriverega ja ütles: “Vaata, see on lepingu veri, mille Issand on teiega teinud kõige nende sõnade põhjal.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps116 , 12-13. 15-16. 17-18 R: 13)

R: Ma tõstan üles lunastuse karika ja hüüan appi Issanda nime.

Kuidas ma tasuksin Issandale
selle eest, mis ta minule on teinud.

Ma tõstan üles lunastuse karika
ja hüüan appi Issanda nime.

R:

Kallis on Issanda meelest tema vagade surm.

Issand, ma olen su sulane,
sinu sulane, su teenija poeg,
sina oled mu köidikud lahti päästnud.

R:

Sinule ma toon oma tänuohvri
ja hüüan appi Issanda nime.
Ma pean oma töotusi Issandale
kogu tema rahva nähes.

R:

(Teine lugemine He9 ,11-15)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Kristus on tulnud kui tulevaste hüvede ülempreester, ülevama ja täiuslikuma telgiga, mis ei ole kätega tehtud, see tähendab, mis ei ole sellest maailmast. Tema on ainsal korral sisenenud Jumala pühamusse, ja mitte sikkude ja vasikate verega, vaid omaenda verega. Nii on ta oma igavese lunastuse täide viinud. Sest kui sikkude ja härgade ning lehma tuhk, mida piserdatakse ja riputatakse nende peale, kes on rüvedaks saanud, nii et see pühitseb ihu puhtuseks, kui palju enam siis Kristuse veri, kes igavese Vaimu läbi end Jumalale ohverdas, puhastab meie südametunnistuse surnud tegudest teenima elavat Jumalat. Sellepärast on tema uue lepingu vahemees, et pärast tema surma, mis oli lunastuseks ka esimese lepingu ajal tehtud üleastumistest, saaksid need, kes on kutsutud, kätte töötatud igavese päranduse.

See on Jumala Sõna

(Salm enne evangeeliumi Jh 6 ,51)

Halleluuja. Mina olen eluleib, mis tuleb taevast, kes sellest leivast sööb, elab igavesti. Halleluuja.

(Evangeelium Mk14 ,12-16.22-26)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Hapnemata leibade esimesel pühal, kui paastatalle veristati, ütlesid jüngrid Jeesusele: “Kus sa tahad, et me valmistaksime sulle paasasöömaaja?” Ja tema läkitas kaks oma jüngritest ning ütles neile: “Minge linna, ja seal tuleb teile vastu inimene, kes kannab veekruusi; käige tema järel, ja seal, kus ta sisse läheb, ütelge majaisandale: õpetaja laseb küsida, kus on võõrastetuba, kus ma võin koos oma jüngritega paastatalle süüa. Ja ta näitab teile ülemise toa, mis on korraldatud. Seal valmistage meile söömaag.”

Ja tema jüngrid läksid linna ja leidsid kõik nii olevat, nagu Jeesus neile oli öelnud. Ja nad valmistasid paastatalle. Aga kui nad sõid, võttis Jeesus leiva, õnnistas seda, murdis, andis oma jüngritele ja ütles: “Võtke, see on minu ihu.” Ja ta võttis karika, tänas, andis neile ja nad jõid sellest. Aga tema ütles neile: “See on minu veri, lepingu veri, mis ära valatakse paljude eest. Tõesti ma ütlen teile: ma ei joo enam viinapuu viljast kuni selle päevani, mil ma joon uudset jumalariigis.” Ja

kui nad olid kiituslaulu laulnud, läksid nad välja õlimäele.

See on Issanda sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, võib liialdamata väita, et kiriku õpetus on suures osas tekkinud tänu eksiõpetustele. Vajadus selgete õpetuslausete järele tekkis alles siis, kui kirik pidi end kaitsma. Ometi tuleb tunnistada, et kõikvõimalikud eksiõpetused, mida saab piibli kontekstist väljarebitud kildudest kokku panna, pole sugugi veel ammendatud.

Isa Vello Salo on öelnud, et soovi korral oleks kristliku ilmutuse alusel võimalik luua ka teooria, mille kohaselt inimene ennast Armulaua kaudu niiöelda "Jumalaks sööb". Aga ilmselt ei ole veel kellelgi pähe tulnud sellele ideele põhinevat sekti rajada, sellepärast puudub ka dogma, mis niisuguse õpetuse hukka mõistaks.

Elus kehtivad üldiselt samad reeglid mis kunstis. Kunst peab olema originaalne, kuid samas kõik see, mis on originaalne, ei pruugi olla kunst. Nii peaksime meiegi loobuma kõigist neist küsimustest ja mõttekäikudest, millele ei ole võimalik leida mõistlikku lahendust, mis ei anna midagi meie reaalse elu jaoks.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui ma oma preestritööd alles alustasin, võttis kord üks noor ajakirjanik minuga ühendust, soovides missal osaleda, fotosid teha, ning pärast mind intervjuuerida. Pildid said tehtud ja ka intervjuu kulges sõbralikus õhkkonnas, kusjuures ajakirjanik – kes küll kohe tunnistas, et ta ei ole kristlane – ilmutas siirast huvi Jeesuse õpetuste ja nende järgimise vastu kiriku elus. Sama sõbralikus toonis ja lugejate huvi äratavana oli kirjutatud ka hiljem ajalehes ilmunud artikkel, kuid... selle pealkiri väitis otsesõnu, et kristlased söövad oma Jumalat...

Mis sundis inimest, kes muidu kristlusse hästi suhtus, keskenduma just sellele, Jeesuse elu ühele kõige raskestimõistetavamale osale? Kindasti ei olnud see ajakirjanik esimene inimene, keda Kristuse ihu ja vere müsteerium pahandas. "Kui keegi sööb seda leiba, siis ta elab igavesti; ja leib, mille mina annan, on minu liha; ma annan selle maailma elu eest," oli Jeesus öelnud. Johannese evangeelium sõnastab selle selle eriti drastiliselt, rääkides mitte ihust, vaid lihast. Nii olid juudidki nõutud ja küsisid: "Kuidas saab tema anda meile süüa oma liha?" (Jh 6,51-52), ja paljud neist

hoidsid pärast temast eemale.

Kuid Jeesuse sõnu tuleb lugeda judaismi kontekstis. Juutide religioon keskendus ohvritalitustele Jeruusalemma templis, kus suurte pühade ajal tuhandete kaupa loomi ohverdati. Jeesuse ristiohver ja sellele rajanev Armulauasakrament oli uus, edaspidi veretu ohver, mis tõi Jumala inimesele lähemale kui kunagi varem.

Kui rikas noormees tuli Jeesuse käest küsima, kuidas tema võiks igavese elu pärida, siis kuulis ta vastuseks: müü ära kõik, mis sul on, ja jaga vaestele, ja sul on siis aare taevas, ning tule ja käi minu järel! Aga seda kuuldes jäi noormees kurvaks, sest ta oli väga rikas... (Lk 18,22-23) Ma usun, et ka temale oleksid sõnad Jeesuse liha söömisest mõjunud kergendusttoova ettekäändena kristlusest eemalduda, nii nagu mind intervjuerinud ajakirjanikulgi. Kuid põhjus oli mõlema noormehe puhul ju tegelikult mujal – mitte Jeesuse õpetuses endas, vaid milleski, millest ei tahetud selle nimel loobuda, olgu selleks siis maine rikkus või vabadus käituda oma südametunnistuse vastu.

Armsad õed ja vennad, tuleb harva ette, et keegi meist peab ennast kas liiga rikkaks, liiga targaks või liiga ilusaks. Pigem otsib meie seesmine mugavus lihtsalt ettekäänat minna kergema vastupanu teed; nii üritab inimene viimase võimaluseni vältida radikaalseid otsuseid, mille õigsuses ta on tegelikult veendunud. Jeesuse hoiatused on küll mõjuvõimsad, kuid nad ei sunni kedagi otsustama siin ja praegu. Ta viitab selgelt valikuvõimalusele, nagu ka tagajärgedele, mille iga teadlik otsus vääramatult kaasa toob. Sageli suunab valikuvabaduse olemasolu meidki eksirännakule otsima õigustusi oma senise elu jätkamiseks. Kuid vabadus antakse meile järelemõtlemiseks, et meie otsus Jeesusele järgneda ei sünniks pelgalt üleva hetke tundepehangust, vaid oleks elutargalt läbi tunnetatud.

Sest ka meie peame saama osa Kristuse ristist, et eluraskused juhataksid meid arusaamise juurde, mida tähendavad Jeesuse sõnad: “Võtke ja sööge sellest, teie kõik, see on minu ihu, mis teie eest antakse... võtke ja jooge, see on minu veri, mis teie eest valatakse pattude andeksandmiseks.”
Aamen.